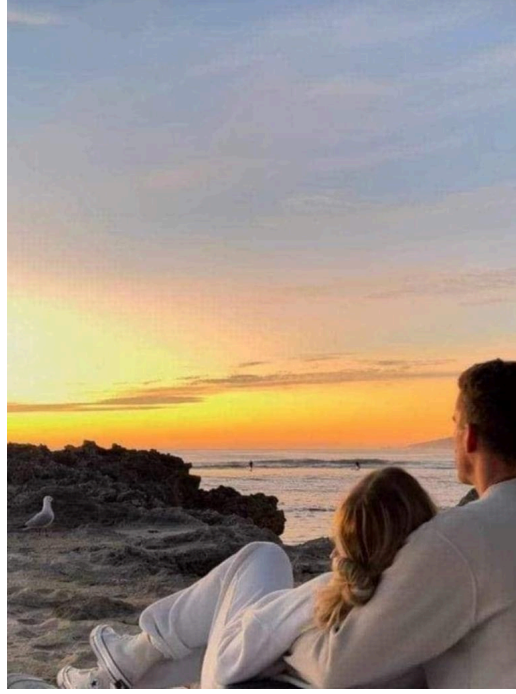

Adını Unutan Kadın 13

– KOCAMANOĞLU · 02 Kasım 2025

2

HAYATIN KIYISINDA

Vedia'nın

Polonya'dan Türkiye'ye dönüşü,
sadece bir coğrafya değişikliği değil,
kaybettiği benliğini
arama yolculuğuydu.

...

Vedia, Polonya'nın soğuk hastane odasında geçen günlerin ardından bir kararın eşliğindeydi. Tüm maddi zorluklar, yabancı dil bariyerleri ve yalnızlık içinde, içindeki bir ses daha yüksek ve net biçimde yankılanıyordu.

Polonya'nın gri göğü, günlerdir olduğu gibi o sabah da kararsızdı. Ne tam yağmur ne de tam güneş... Vedia, hastane odasının buğulu penceresinden dışarıya bakarken, içerideki steril kokuyla dışarıdaki ıslak toprak kokusu arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Sol omzunda bir sızı, sağ yanında boş bir sandalye... Sadece fiziksel değil, ruhsal bir eksikliği artık taşıdığı. Dilini bilmediği bir ülkede hastalıkla savaşmak, yalnızken güçlü görünmeye çalışmak... Her biri birer çivi gibi saplanmıştı zamanla içine. Polonya'da geçirdiği günler boyunca cebindeki para, kelime hazinesi ve umutları aynı hızla tükenmişti. Bir yandan Türkiye'nin tanıdık sokakları, ucuzluğun cazibesi, başını koyabileceği bir omuz ümidi vardı

aklında. Diğer yanda ise burada verilen emek, geçen yıllar, savaşılmış geceler... Her şey yarım kalacakmış gibi bir korku vardı içinde. Kalbi iki ülke arasında çırpınan bir kuş gibiydi; biri kafes, diğeri bilinmeyen bir gökyüzüydü.

“Geri dönmek kolay, ama teslim olmak mı olur bu?” diye geçirdi içinden. Gözleri, başucundaki ilacın prospektüsüne kaydı. Anlamadığı kelimeler kadar, çözemediği duygular da oradaydı. Türkiye daha ucuzdu, evet. Belki daha kolaydı. Ama kolaylık, her zaman doğru olan mıydı?

Bilemedi. Yutkundu.

Pencerenin ardında uçan bir martı gördü, belki Varşova’ya yabancı bir kuştı o da. Belki yolunu kaybetmişti. Ama bir karar vermişti belli ki, gökyüzüne yönelmişti kararlılıkla.

Vedia, o an fark etti.

Gökyüzü her ülkede maviydi ama insanın içinden geçen yollar, pasaport istemezdi. Onlar cesaret isterdi. Ve işte, tam da bu cesaretin ucundaydı şimdi. Türkiye’de, özellikle dul ve kimsesiz kadınlara sağlanan sağlık destekleri, sosyal yardımlar ve aileden uzak bir yerde olanlara sunulan imkanlar, onun için yeni bir hayat umuduydu. “Orada yalnız değilim,” diye düşündü. “Belki de tedavimi orada sürdürmeliyim; köklerimin, aidiyetimin olduğu yerde...”

Türkiye’deki hastanelerin sunduğu ücretsiz ve destekleyici tedavi programları, kadınların özellikle sağlık alanında güçlü şekilde korunması, Vedia’nın kalbinde bir güven duvarı örmek için çabalıyordu. Kendi ülkesinde, yeniden hayata tutunmak, ona hem fiziksel hem ruhsal bir güç verebilirdi.

Bu karar,

Vedia için sadece tedavi meselesi değildi; aynı zamanda kimliğine, köklerine ve kendine olan yolculuğun başlangıcıydı.

Polonya’dan Türkiye’ye dönüş, sadece bir coğrafya değişikliği değil, kaybettiği benliğini arama yolculuğuydu.

...

Devamı var

...

Ga-310725